

Beroep

28. Ontvankelijkheid

(ABRvS 21 december 2016, zaaknummer 201603958/1/R1)

Bij besluit van 12 april 2016 heeft het college het uitwerkingsplan 'De Bongerd - deelgebied 4A' vastgesteld. Tegen dit besluit hebben appellants en anderen beroep ingesteld. In het beroepschrift is vermeld dat dit door appellants en de Vereniging Bongerd Groen wordt ingediend. Op grond van artikel 6:5 lid 1 aanhef en onder a Awb wordt het bezwaar- of beroepschrift ondertekend en bevat het ten minste de naam en het adres van de indiener. Ingevolge artikel 6:6 onder a kan het bezwaar of beroep niet-ontvankelijk worden verklaard, indien niet is voldaan aan artikel 6:5 of aan enig ander bij de wet gesteld vereiste voor het in behandeling nemen van het bezwaar of beroep, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad het verzuim te herstellen binnen een hem daartoe gestelde termijn. Eerst in een aanvulling op het beroepschrift, die na het verstrijken van de beroepstermijn is binnengekomen, zijn de namen van vijf appellants als personen die naast appellants beroep instellen, bekendgemaakt en zijn machtigingen van hen overgelegd. Wat de Vereniging Bongerd Groen betreft, is hierbij vermeld dat het beroep niet langer moet worden geacht mede door haar te zijn inge-

steld. Appellant heeft toegelicht dat dit verband houdt met het hiervoor verschuldigd zijn van een hoger bedrag aan griffierecht. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 13 april 2016, ECLI:NL:RVS:2016:980), kan de omstandigheid dat beroep wordt ingesteld namens een persoon of personen van wie tijdens de beroepstermijn de identiteit niet kenbaar is, niet worden beschouwd als een vormverzuim dat op grond van artikel 6:6 Awb kan worden hersteld. In dat geval staat tijdens de beroepstermijn immers in het geheel nog niet vast wie beroep heeft willen instellen. De artikelen 6:5 en 6:6 Awb strekken er niet toe het mogelijk te maken beroep in te stellen namens nog onbekende personen. De in artikel 8:1, in samenhang met de artikelen 6:7 en 6:11 Awb, neergelegde regeling met betrekking tot de beroepstermijn brengt met zich dat de identiteit van degene(n) namens wie beroep wordt ingesteld, voor afloop van de beroepstermijn kenbaar moet zijn. Voor zover appellants en anderen verwijzen naar de brief van de Afdeling van 2 juni 2016, waarin appellants tot en met 30 juni 2016 in de gelegenheid is gesteld een ondertekende verklaring toe te zenden van degene(n) die hij vertegenwoordigt, waaruit blijkt dat hij gemachtigd is het beroepschrift in te dienen, neemt dit niet weg dat de identiteit van de anderen dan appellants en de

Vereniging Bongerd Groen niet kenbaar was voor afloop van de beroepstermijn. Het voorgaande betekent dat het beroep, voor zover mede ingesteld door de 5 andere appellants, niet-ontvankelijk is.

Noot van de redacteur (RBo)

In artikel 6:5 Awb is bepaald dat een bezwaar- of beroepschrift ten minste de naam en het adres van de indiener moet bevatten. Indien één van die gegevens ontbreekt, dan kan het – in casu – beroepschrift niet-ontvankelijk worden verklaard. Het gaat dus om een 'kanbepaling'. In dit geval werd beroep ingesteld door appellants. In het beroepschrift stond echter ook vermeld dat, naast appellants, het ook door de Vereniging Bongers Groen ('de vereniging') wordt ingediend. Vervolgens volgt er een aanvulling op het beroepschrift. In die aanvulling staat vermeld dat ook nog vijf andere personen beroep willen instellen. Ook wordt de machtiging overgelegd. Punt is wel, dat dit aanvullende document is binnengekomen na het verstrijken van de beroepstermijn. De vraag is of gelegenheid geboden moet worden tot herstel van het verzuim. In artikel 6:6 Awb staat immers expliciet vermeld dat niet-ontvankelijkheid kan volgen, mits de indiener de gelegenheid heeft gehad om het verzuim binnen een hem daartoe gestelde termijn te herstellen. De vraag is of het een gebrek is dat voor herstel in aanmerking komt. Uit vaste rechtspraak

SIGNALERINGEN

van de Afdeling volgt dat een dergelijk gebrek niet voor herstel in aanmerking komt, zie onder meer ABRvS 20 juli 2005, zaaknummer 200410561/1 en ABRvS 13 april 2016, zaaknummer 201506875/1/R2. De omstandigheid dat beroep wordt ingesteld namens een persoon of personen van wie tijdens de beroepstermijn de identiteit niet kenbaar is, kan niet worden beschouwd als een vormverzuim dat op grond van artikel 6:6 Awb kan worden hersteld. De reden daarvan is — aldus de Afdeling — dat in dat geval tijdens de beroepstermijn immers in het geheel niet vaststaat of er iemand is die beroep wil instellen. De identiteit moet dus voor de afloop van de beroepstermijn kenbaar zijn. Ten aanzien van het griffierecht vraag ik mij af of de vereniging haar doel — los van bovenstaande problematiek — had kunnen bereiken. In artikel 8:41 Awb is de hoogte van het griffierecht geregeld. In het tweede lid is bepaald dat, indien het twee of meer indieneren tegen hetzelfde besluit betreft, slechts eenmaal griffierecht is verschuldigd. Dit griffierecht is gelijk aan het hoogste van de bedragen die bij toepassing van het tweede lid verschuldigd zouden zijn. Nu het beroepschrift is ingediend door appellant als natuurlijke persoon en de vereniging, zal de

hoogte van het griffierecht berekend worden op basis van het tarief dat geldt voor een niet-natuurlijke persoon. De vereniging is immers geen natuurlijke persoon en het griffierecht is dan hoger. Wanneer echter het beroepschrift ingediend zou worden door enkel appellant of de vijf appellanten dan is het griffierecht (dus) lager. Conform artikel 8:41 Awb is de vereniging, in ieder geval, mede-indiener van het beroepschrift en wordt het griffierecht geheven op basis van een niet-natuurlijk persoon. Na het heffen van het griffierecht acht ik het onwaarschijnlijk dat de Afdeling, wanneer de vereniging zich vervolgens 'terugtrekt', tot een herziening komt van het griffierecht nu slechts natuurlijke personen resteren. Ik vind voor een andere conclusie ook geen bevestiging in de toelichting op artikel 8:41 Awb en de rechtspraak. Uit de rechtspraak volgt juist dat met de indiening van het beroepschrift de verschuldigdheid van het griffierecht (in beginsel) vaststaat, zie bijvoorbeeld CbB 8 november 2016, zaaknummer 14/5567 WWB. In dit verband is met 'indiener' bedoeld degene die voor zichzelf beroep instelt, respectievelijk namens wie beroep wordt ingesteld (HR 17 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO7505). De vereniging is dus simpelweg 'indiener' en blijft dat daarna ook. Bovendien zal een

andere uitleg mijns inziens in de praktijk leiden tot een — ongewenste — administratieve rompslomp.

29. Het proefproces als collectieve actie (NTB 2017, p. 6-15)

Prof. mr. Y.E. Schuurmans en mr. R. Stolk signaleren dat het bestuursprocesrecht zich minder goed leent voor het voeren van een proefproces, waarin vaak wordt gepoogd een principiële gerechtelijke uitspraak te verkrijgen over een onzeker punt in de wetgeving. Een dergelijke uitspraak kan dan vaak richtinggevend zijn voor een groot aantal gevallen. De bestuursrechtelijke beroepsgang is immers geënt op definitieve beslechting van het individuele geschil over een afzonderlijk besluit.

30. Rechtseenheid in het bestuursrecht: en nu doorploegen in de polder!

(NTB 2017, p. 16-27)

Prof. mr. R.J.N. Schlössels bespreekt het rapport van de Commissie rechtseenheid bestuursrecht.